

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – Sven Mathys/De Grave Antverpia NV

(Sprawa C-92/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 96/75/WE — Systemy czarterowania i wyznaczania stawek przewozowych w żegludze śródlądowej — Zakres — Artykuł 1 lit. b) — Pojęcie „przewoźnika” — Artykuł 2 — Swoboda zawierania umów i negocjowania stawek]

(2016/C 462/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sven Mathys

Strona pozwana: De Grave Antverpia NV

Sentencja

W ramach działalności w zakresie przewozu towarów w żegludze śródlądowej art. 1 lit. b) dyrektywy Rady 96/75/WE z dnia 19 listopada 1996 r. w sprawie systemów czarterowania i wyznaczania stawek przewozowych w krajowej i międzynarodowej żegludze śródlądowej we Wspólnocie, definiujący „przewoźnika” jako właściciela lub armatora jednego lub kilku statków żeglugi śródlądowej, i art. 2 tej dyrektywy, stanowiący, że w tej dziedzinie umowy między określonymi stronami zawierane są w sposób swobodny, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, takiemu jak mające zastosowanie w postępowaniu głównym, które pozwalałoby osobie, która nie odpowiada tej definicji, na zawarcie umowy przewozu w charakterze przewoźnika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 11.5.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rīgas apgabaltiesas Kriminālietu tiesu kolēģija – Łotwa) – postępowanie karne przeciwko Aleksandrsowi Ranksowi, Jurijsowi Vasīļevičsowi

(Sprawa C-166/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 91/250/EWG — Artykuł 4 lit. a) i c) — Artykuł 5 ust. 1 i 2 — Dyrektywa 2009/24/WE — Artykuł 4 ust. 1 i 2 — Artykuł 5 ust. 1 i 2 — Ochrona prawna programów komputerowych — Odsprzedaż „używanych” kopii objętych licencją programów komputerowych na nośnikach materialnych, które nie są oryginalne — Wyczerpanie prawa dystrybucji — Wylądne prawo do powielania]

(2016/C 462/04)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Rīgas apgabaltiesas Kriminālietu tiesu kolēģija

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Aleksandrs Ranks, Jurijs Vasiļevičs,

przy udziale: Finanšu un ekonomisko noziegumu izmeklēšanas prokuratūra, Microsoft Corp.

Sentencja

Artykuł 4 lit. a) i c) i art. 5 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 91/250/EWG z dnia 14 maja 1991 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych należy interpretować w ten sposób, że o ile pierwotny nabywca kopii programu komputerowego objętego licencją na nieograniczone używanie jest uprawniony do odsprzedaży dalszemu nabywcy tej używanej kopii i swojej licencji, o tyle nie może on natomiast – gdy oryginalny nośnik materialny kopii, którą początkowo mu wydano, jest uszkodzony, zniszczony lub został zagubiony – dostarczyć temu dalszemu nabywcy swojej kopii zapasowej tego programu bez zezwolenia uprawnionego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 22.6.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – Marjan Kostanjevec/F&S Leasing GmbH

(Sprawa C-185/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 6 pkt 3 — Pojęcie „powództwa wzajemnego” — Powództwo z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia — Zapłata kwoty należnej na podstawie uchylonego wyroku — Czasowy zakres zastosowania]

(2016/C 462/05)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marjan Kostanjevec

Strona pozwana: F&S Leasing GmbH

Sentencja

Artykuł 6 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że sąd wskazany przez przywołany przepis, jako mający jurysdykcję dla rozpoznania powództwa wzajemnego jest właściwy dla rozpoznania tego rodzaju powództwa opartego na bezpodstawnym wzbogaceniu, w ramach którego dochodzony jest zwrot kwoty uzgodnionej w ugodzie pozasądowej, gdy powództwo to zostaje wytoczone jako nowe powództwo pomiędzy tymi samymi stronami po tym, jak uwzględniający pierwotne powództwo wyrok, którego wykonanie doprowadziło do zawarcia rzeczony ugodzie pozasądowej, został uchylony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 254 z 3.8.2015.